

naernud meie tuttav perenaene, nii et kõhtu kahe käega kinni hoidnud. Hans pannud seda våga imets, et tåna, kassil pühopäewal naene juba kolm korda naernud. Ta wötnud nõuutš seda kodu nelsja silma all naese käest vålja párida.

Kodu, kui ðhtusõök sõddud ja kõik pererahwas magama oliwad läinud, küsindud Hans naeru põhjuse járele, nii veeri åäri mõõda, armsaste ja mõistlikult, kuidas ikka paarisrahwa viis on.

Naene ei ole mitte palju waštua törkunud, vaid nõuudnud Hansu käest, seda kohta näha saada, kust ta teda saanud olla, siis lubanud kõik kolm naeratamist åra seletada. — Kui kaubad kõtta läinud, tömmanud Hans pulga seina seest vålja ja ütles: „Nåe, siit august oled siin 7me aasta eest ühel ðösel siisse tulnud.“

Nüid hakanud naene seletama, mis kõtõeste kuulu járgi tõsi peab olema: — Kui mina kirikus naersin, kirjutas w'a „Sarwikt“ merise hobuse nahale peale tukkujaid ja magajaid inimesi ülesse, aga ruumi puudus tulि

ükki, tema hakkas hammastega nahast kinni ja tahtis laiemaks wenitada, aga hammab läksiwad „aameni“ ütlemise ajal lahti ja „sarwiku“ pea põrkas waštua kiriku seina nii kõwaste, et silmad kui meripunased pommid peast vålja kargasid. See oli nüid see esimene naeratamine.

Teist korda naersin mina keset kiriku teed, nii kui sa isi tead, kui kodu sõitsime. Seal pistis w'a põrguomanik oma tagumise jala igakord hobuste ette, et siis hobused komistaks ja tema nime saaks nimetatud. Kui nüid mõni hobune komista ja mees kurjaste käras: „Kurat wötku sind! mis sull wiga on?“ Siis oli t'as hea meel, naeris, ajas oma tulipunase keele suust vålja ja sirutas jala veel tükki maad takka járele. Ütles aga mõni: „Issa pojuke! mis sa ikka komistad!“ Siis tömmas ta ennast kõtta, nagu siil, kui foerad ta ümber haukuwad, kiristas hambid ja laekis teisest otsast sinist haisewad suitsu vålja. Kolmas kord naersin mina see üle, kui harakas vårawa posti otsas, õuue ees: „Kuiks